

סיון בסקין מונולוג הסירנה

אודיסאוס, טמבל מגדל!
ממה, ממה, ממה אתה פוחד?
דע לך שלא נורא השד,
דע שגם סירנה היא גורל.

בשביל מה שפכת שְׁעוּה
לְאֶזְנֵי הַמַּלְחִים הַשְּׂוֹפִים?
עוד תגיע לזיתים, לשזיפים,
לכרמים, לאדמה, לאהבה.

כף או כף תגיע – אל תחשש!
אם יצאת מהתפת חי...
בוא אלי, חובל, תסמך עלי,
אני אסביר הכל: אפשר לנטש

את הבית – אי-אפשר לשוב
באותו הגוף, אותו הלב.
רד לקרקעית. זה לא כואב.
מִוֶּת בְּטֹבֵיעָה הוא רק שלוב

של תרוץ – ודרך חזרה.
אחרי שתשנה צורה,
ובעצמה תהיה בשורה,
אשחרר אותך ממדינה זרה

שֶׁל מְתִים בַּיָּם – לְדַרְכָּה,
וְהֵיכֵם יִפְלֹט אוֹתָהּ בַּחוּף
שֶׁל הָאֵי שְׁלָה, וְלֹא תִשׁוּב כְּקוּף
שֶׁנִּפְגַּף בְּחֶרֶב מְרוּחָה

בְּדָם קוֹפִים בְּמִשְׁךְ שֶׁל עֶשׂוֹר.
תִּשׁוּב כְּנִפְשׁ חֲפֵשִׁיָּה, בְּרוּכָה.
לֹא הַמְחַזְרִים שֶׁל אֲשֶׁתָּךְ,
לֹא הַבֵּן שֶׁכָּבֵר גְּדֹל, וְלֹא הַבּוֹר

שֶׁמִּפְחִיד אֶת כָּל דּוֹבְרֵי הַנֵּיב
הָאֶרֶצִי – דָּבָר לֹא יִפּוֹגֵג
אֶת שְׁלוֹתֶיךָ, שְׁלוֹת הַיָּם הַמְּעַנֵּג,
וְעַל כֵּן – תִּקְשִׁיב, תִּקְשִׁיב, תִּקְשִׁיב!

וְאִם לֹא תִבּוֹא עִכְשָׁו, מְנַהֵג
מִלְחִים וְחַיִּלִּים וּבְהֵמוֹת –
גַּם בְּבֵית לֹא תִזְכֶּה לְנַחֲמוֹת,
וְלָעֵד תִּפְלִיג, תִּפְלִיג, תִּפְלִיג.

וּבְבֵית הַבֵּן לֹא יִבִּין אוֹתָהּ,
וּבְלִילָה לֹא תִהְיֶה לָּךְ מְנוּחָה,
וּבִין יִרְכֶּיָה הַחֲמוֹת שֶׁל הַנְּאֻמָּנָה
תִּרְגִּישׁ שְׂאֵתָה מְזִין אֶלְמָנָה,

וְהַכֶּרֶם הָעֲשִׂיר לֹא יִבֵּיא לְךָ פְּרִי,
וְהַדִּבְשׁ לֹא יִזְרַם בְּאוֹר עֲנָבֶיךָ,
וְהַשּׁוֹר יִסְרַב לְחַרֵּשׁ שְׂדוֹת,
וְהָעֵם יִסְרַב לְמַלֵּא פְקָדוֹת,

וְלֹא יִהְיֶה לְךָ שֶׁקֶט עוֹד לְעוֹלָם,
וּמְמִילָא תִלְךָ לְאֲבוֹד בְּיָם,
אֲבָל אִזְ כִּכְר לֹא תִטְהַר בֵּין גְּלוֹי,
כְּמוֹ שְׂאֲנִי מִצִּיעָה עֹכְשׁוֹ.

אִז בּוֹא אֲלֵי. עֲצֵר אֶת הַהַפְּלָגָה – כָּאֵן.
רַק כֶּךָ תּוֹכֵל לְמַנַּע חֲרָבָן
שֶׁל נַפְשֶׁךָ, רַק כֶּךָ לֹא תַעֲקֹר מֵהָאֵי
אֶת הַשְּׂרֵשׁ שֶׁהִיא צְמַחָה בְּמֵאֲמִץ עֲלָאֵי,
אֶת הַיִּתְדֵי הַחֲלוּדָה שֶׁהִיא תִקְעָה.
רַק כֶּךָ תּוֹכֵל לָשׁוּב לְאִיתְקָה.

תל אביב, 6 בינואר 2005